

Arrest

nr. 83 470 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 mei 2011 is verzoeker gehoord door de Commissie van advies voor vreemdelingen. Op 14 juni 2011 wordt een gunstig advies verleend aangaande de integratie van verzoeker op het Belgisch grondgebied.

Op 20 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 maart 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door:

B., A. (R.R.: 000)

Geboren te A. op 11.12.1968

Nationaliteit: Algerije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen - met name dat betrokkene sinds september 2001 in België verblijft (hetgeen hij aantoont aan de hand van een attest van het Centre d'accueil d'Hotton, een huurovereenkomst en verschillende medische attesten), dat hij Frans spreekt en Nederlands zou wensen te leren, dat hij werkbereid is, reeds gewerkt heeft in de sector van de groententeelt en in zijn eigen levensonderhoud wenst te voorzien, dat verzoeker sociale banden heeft, onder andere met Belgen, en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt - zijn op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Op 30.05.2011 werd betrokkene gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Commissie besliste tot een gunstig advies aangaande de integratie van betrokkene op basis van de vaststelling dat betrokkene de Franse taal machtig is, dat hij sociale banden heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt en dat hij verklaarde werkbereid te zijn en zicht te hebben op werk. Het dossier werd vervolgens opnieuw overgemaakt aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, die op datum van 01.12.2011 de beslissing nam binnen zijn discretionaire bevoegdheid om dit advies niet te volgen en niet over te gaan tot de regularisatie van betrokkene, aangezien de integratie van betrokkene onvoldoende is aangetoond. Bijgevolg kunnen de elementen aangaande de integratie van betrokkene niet weerhouden worden als een grond om hem een verblijfsregularisatie toe te staan. Wat het aangehaalde argument betreft dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 24.09.2001, werd afgesloten op 22.11.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 26.11.2001. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26.09.2001 en verblijft sindsdien illegaal in België, zijnde in totaal meer dan 10 jaar. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk 2 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Op 13 maart 2012 wordt aan verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing afwijkt van het gemotiveerd advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen (CAV), zonder enige verdere verantwoording dan dat de staatssecretaris beslist heeft dit advies niet te volgen *“binnen zijn discretionaire bevoegdheid”*. Evenwel wanneer wordt afgeweken van een ingewonnen advies dient uitdrukkelijk te worden uitgelegd waarom van het advies wordt afgeweken. Een autoriteitsargument, namelijk dat de bevoegde staatssecretaris het zo heeft beslist, beantwoordt niet aan de vereiste motivering. Het advies van de CAV is weliswaar niet verplicht *in casu* maar wanneer er afgeweken wordt van een advies dient verweerder een afdoende motivering te geven.

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“Verzoeker merkt op dat de beslissing afwijkt van het advies van de CAV. Er wordt verwezen naar een beslissing van de Staatssecretaris die binnen de discretionaire bevoegdheid beslist heeft om het advies niet te volgen. De beslissing zegt niet waarom dit advies niet gevolgd werd. Het advies is weliswaar niet verplicht in de wet, maar dit ontslaat de overheid niet van haar motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 20 februari 2012 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en waarmee verzoekende partij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten.

De beslissing geeft aan dat de Instructie van 19 juli 2009 intussen vernietigd werd door de Raad van State en daarom niet meer van toepassing is. Er wordt verwezen naar de arresten van de Raad van State d.d. 9 december 2009 met nummer 198.769 en van 5 oktober 2011 met nummer 215.571. Bovendien wordt gesteld dat de redenen die door verzoeker werden aangehaald om het verblijf te rechtvaardigen, en die allemaal opgesomd zijn in de motivering van de beslissing, onvoldoende zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan. In de beslissing wordt ook aangegeven dat het positieve advies van de CAV niet gevolgd werd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, omdat de integratie van verzoeker onvoldoende werd aangetoond.

In de beslissing wordt ten slotte nog verwezen naar verzoekers verblijfshistoriek in ons land. Hij verblijft sinds 26 september 2001 illegaal in het land. Uit een illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.”

(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

“Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

(R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

“Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT)

(R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

“Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.”

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Dat in de beslissing geen motivering is opgenomen betreffende het niet volgen van het advies van het CAV, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen en strookt ook niet met de motivering van de beslissing.

Verwerende partij merkt eerst en vooral op dat het CAV geen bindend advies geeft, en bovendien een orgaan is dat niet in de wet is voorzien. Dat de beslissing niet zou vermelden waarom het advies niet gevolgd werd, stemt niet overeen met de motivering van de beslissing. In de beslissing wordt namelijk expliciet aangegeven dat de integratie van verzoeker onvoldoende werd aangetoond en dat daarom het advies niet werd gevolgd. Verzoeker kan moeilijk volhouden dat de beslissing op dit punt niet gemotiveerd zou zijn. De reden voor het niet volgen van het advies wordt namelijk wel vermeld in de beslissing.

Verzoeker brengt bovendien geen elementen aan waaruit zou blijken dat de interpretatie van de feiten en voorgelegde gegevens tot een verkeerde conclusie heeft geleid. Zij maakt een schending van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk. Binnen haar discretionaire bevoegdheid besliste de Staatssecretaris dat de integratie onvoldoende werd bewezen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de Staatssecretaris haar bevoegdheid te buiten zou zijn gaan, of misbruik zou hebben gemaakt van de haar toegekende discretionaire beslissingsbevoegdheid.

Het eerste middel is niet gegrond.”

2.3 Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing verweerder afwijkt van het gunstig advies gegeven door de Commissie van advies voor vreemdelingen (CAV).

Dienaangaande wordt het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“De Commissie besliste tot een gunstig advies aangaande de integratie van betrokkene op basis van de vaststelling dat betrokkene de Franse taal machtig is, dat hij sociale banden heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt en dat hij verklaarde werkbereid te zijn en zicht te hebben op werk. Het dossier werd vervolgens opnieuw overgemaakt aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, die op datum van 01.12.2011 de beslissing nam binnen zijn discretionaire bevoegdheid om dit advies niet te volgen en niet over te gaan tot de regularisatie van betrokkene, aangezien de integratie van betrokkene onvoldoende is aangetoond.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de CAV op 14 juni 2011 een gunstig advies heeft gegeven betreffende de integratie van verzoeker. Dit wordt tevens uitdrukkelijk bevestigd in de bestreden beslissing. Vervolgens wordt gemotiveerd in de beslissing dat het dossier werd overgemaakt aan de staatssecretaris die op 1 december 2011 de beslissing nam dit advies niet te volgen omdat de integratie van verzoeker onvoldoende is aangetoond. Verweerder verwijst in de nota met opmerkingen eveneens naar een beslissing van 1 december 2011 van de staatssecretaris die evenwel niet is toegevoegd aan de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker voert terecht aan dat de staatssecretaris van het advies afwijkt zonder enige verdere verantwoording of motivering. Het volstaat niet om het gunstig advies met betrekking tot de integratie niet te volgen met de enkele motivering dat de integratie “*onvoldoende is aangetoond*”. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen weliswaar terecht dat de staatssecretaris over een appreciatiebevoegdheid beschikt, waarbij hij niet verplicht is het advies van de CAV te volgen. Evenwel dient opgemerkt te worden dat de staatssecretaris bij een afwijkende beslissing dient te motiveren waarom hij afwijkt van het *in casu* gunstige advies met betrekking tot de integratie van verzoeker. Met de enkele overweging dat de integratie onvoldoende is aangetoond, blijkt uit de bestreden beslissing niet afdoende waarom de staatssecretaris afwijkt van het gunstig advies (cf. RvS 5 oktober 2005, nr. 149.860 en RvS 17 juni 2003, nr. 120.671). Bovendien wordt opgemerkt dat, in tegenstelling tot verweerders bewering in de nota, de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet in het orgaan van de CAV. In de mate verweerder bedoelt dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een verplicht advies van de CAV is de opmerking terecht, doch verweerder heeft, gebruik makend van zijn discretionaire bevoegdheid, *in casu* een advies met betrekking tot de integratie van verzoeker opgevraagd. Nu een gunstig advies is gegeven, dient de staatssecretaris, wanneer hij afwijkt van het advies, aldus afdoende te motiveren waarom van het advies wordt afgeweken. Het feit dat het advies van de CAV hem niet bindt, doet hieraan geen afbreuk. De aangevoerde schending van het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur wordt aangenomen.

Het eerste middel is gegrond. Gezien de gegrondheid van dit middel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op het tweede middel van het verzoekschrift.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN